

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 416/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Ivanom Bojnom, Levárska 462/11, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení navrhovateľa bol účastníkom súdneho konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 2 S 151/2014, v rámci ktorého krajský súd napadnutým uznesením zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal vydania uznesenie, ktorým by krajský súd uložil Okresnému úradu Pezinok povinnosť konať vo veci výmazu poznámky z listu vlastníctva (ďalej len „LV“) č. ■■■■■ a LV č. ■■■■■ vedených pre katastrálne územie Svätý Jur č. k. Z 3318/2013 a rozhodnúť v lehote 30 dní.

S poukazom na podrobne uvedený skutkový stav veci sťažovateľ ústavnému súdu chronologicky uvádza priebeh konania predchádzajúci vydaniu napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu:

„... dňa 27.07.2004 podal ■■■■■... proti ■■■■■ (sťažovateľovi) ako odporcovi na Okresný súd Pezinok návrh na určenie vlastníckeho práva – konanie vedené pod pôvodným číslo konania PK-25 C 134/2004 a následne pod číslom konania 5 C 273/2008...

V októbri 2007 ■■■■■ podal návrh na pripustenie zmeny návrhu, a to jednak smerom k rozšíreniu okruhu účastníkov... a jednak k zmene petitu. V júni 2012 navrhovatelia opätovne požiadali konajúci súd o zmenu petitu návrhu...

Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 13.05.2013 č. k. 5 C 273/2008-315 (v znení opravného uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 5 C 273/2008-322 zo dňa 02.07.2013)... rozhodol, že súd návrh zamietal, navrhovatelia sú povinní zaplatiť právnomu zástupcovi odporcu v I. rade (t. j. sťažovateľa) trovy právneho zastúpenia vo výške 475,36 €, konanie o vzájomnom návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 17. 06. 2011

zastavuje a ďalej rozhodol, že o náhrade trov znaleckého dokazovania rozhodne samostatným uznesením...

Stážovateľ podal dňa 29. 10. 2013 na OÚ Pezinok žiadosť o zosúladenie informácií katastra s platným právnym stavom (výmaz poznámok)... s tým, že stážovateľ poukázal na skutočnosť, že ohľadom uvedeného duplicitného vlastníctva pozemkov zapísaných na LV č. [REDAKOVANÉ] prebiehalo na Okresnom súde Pezinok súdne konanie 5C/273/2008..., o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Pezinok tak,... t. j. konajúci súd návrh [REDAKOVANÉ] a spol. o určenie, že [REDAKOVANÉ] je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností evidovaných na LV č. [REDAKOVANÉ] a určenie, že stážovateľ nie je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností evidovaných na LV č. [REDAKOVANÉ], zamietol, čím... súd teda jednoznačne skonštatoval, že stážovateľ je vlastníkom predmetných nehnuteľností (ak by súd nemal za preukázané, že stážovateľ je vlastníkom predmetných nehnuteľností, tak súd by prvej časti petitu návrhu vyhovel, čo sa však nestalo)...

OÚ Pezinok zaslal právnemu zástupcovi stážovateľa oznámenie (výzvu) zo dňa 11. 12. 2013, ktorým mu bolo oznámené, že k zápisu výmazu poznámky – duplicitné vlastníctvo na LV [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] do katastra nehnuteľností je potrebné doložiť rozhodnutie súdu vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam...

Právny zástupca stážovateľa v odpovedi na uvedenú výzvu Okresného úradu Pezinok zo dňa 19. 2. 2014 uviedol, že rozsudok, ktorý OÚ Pezinok žiadal, bol predložený spolu s návrhom v konaní č. Z 3318/2013, a to právoplatný rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. 5. 2013 č. k. 5C/273/2008-315..., na základe čoho právny zástupca stážovateľa opätovne žiadal OÚ Pezinok, katastrálny odbor, aby vo veci konal. Právny zástupca stážovateľa rovnako podal na OÚ Pezinok, katastrálny odbor sťažnosť zo dňa 17. 1. 2014, ktorou žiadal o bezodkladnú nápravu vzniknutého stavu, keďže požadovaná listina (t. j. rozhodnutie súdu vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam) bola predložená spolu s návrhom (podanie zo dňa 29. 10. 2013), a preto právny zástupca považoval predmetnú výzvu za neopodstatnenú...

OÚ Pezinok opätovne, výzvou zo dňa 24. 2. 2014, vyzval právneho zástupcu stážovateľa, aby predložil rozhodnutie súdu vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, kto má byť vlastníkom predmetných nehnuteľností alebo účastníci

konania môžu uvedené duplicitné vlastníctvo riešiť dohodou o urovnaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka...

Dňa 21. 3. 2014 právny zástupca sťažovateľa podal na Okresnú prokuratúru Pezinok podnet proti nečinnosti orgánu verejnej správy (podanie zo dňa 20. 3. 2014), v ktorom namietal, že z vyššie uvedených dôvodov je katastrálny odbor nečinný, a to bez relevantného právneho dôvodu, čím podľa právneho zástupcu sťažovateľa súčasne dochádza k porušovaniu ústavného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu a príslušný katastrálny odbor svojou nečinnosťou zároveň spôsobuje neprípustné obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa, keďže príslušný list vlastníctva evokuje duplicitné vlastníctvo, o ktorom ale bolo súdom rozhodnuté. Z uvedeného dôvodu žiadal preskúmať postup katastrálneho odboru Okresného úradu Pezinok v tejto veci.

Okresná prokuratúra Pezinok v liste zo dňa 23. 6. 2014 uviedla, že z predloženého spisového materiálu nevyplýva nijaká skutočnosť preukazujúca to, že by zo strany právneho zástupcu sťažovateľa katastrálnemu odboru k zápisu výmazu poznámky o duplicitnom vlastníctve boli predložené listiny v zmysle oznámenia z 11. 12. 2013 a 24. 2. 2014, na základe čoho Okresná prokuratúra Pezinok skonštatovala, že postup katastrálneho odboru v danej veci bol v súlade so zákonom a nečinnosť v predmetnom konaní nebola zistená. Okresná prokuratúra Pezinok odôvodnila svoje závery s poukazom na skutočnosť, že predmetný rozsudok súdu (t. j. rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. 5. 2013 č. k. 5C/273/2008-315) nerozhoduje o určení vlastníckeho práva, nezakladá vlastnícke právo a nerieši spor účastníkov konania o určení vlastníckeho práva. Podľa Okresnej prokuratúry Pezinok preto príslušný katastrálny odbor postupoval správne, čím nečinnosť v danom konaní zistená nebola...

Dňa 10. 7. 2014 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave proti Okresnému úradu Pezinok žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorou sa domáhal, aby krajský súd uložil Okresnému úradu Pezinok povinnosť konať vo veci výmazu poznámky z LV č. ■■■■■ a z LV č. ■■■■■ vedených pre kat. územie Svätý Jur pod č. Z 3318/2013, ďalej povinnosť vo veci výmazu poznámky z LV č. ■■■■■ pre kat. územie ■■■■■ č. k. Z 3318/2013 rozhodnúť v lehote 30 dní odo dňa

doručenia príslušného uznesenia krajského súdu Okresnému úradu Pezinok a povinnosť nahradiť trovy konania...

O podanej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2S/151/2014-43 zo dňa 20. 5. 2015..., ktorým žalobu zamietol.

V odôvodnení uznesenia krajský súd skonštatoval, že nezistil také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že by bol odporca nečinný v konaní vedenom pod sp. zn. Z 3318/2013. Podľa krajského súdu odporca postupoval v súlade so zákonom, keď navrhovateľovi (t. j. sťažovateľovi) listom zo dňa 11. 12. 2013 v lehote 60 dní odo dňa doručenia žiadosti oznámil, že k zápisu výmazu poznámky – duplicitné vlastníctvo je potrebné doložiť rozhodnutie vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, keďže rozsudok predložený navrhovateľom (t. j. sťažovateľom) nepovažoval za listinu nepochybne preukazujúcu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.“

3. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľ domnieva, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho práv (bod 1) v dôsledku svojvoľného postupu krajského súdu nielen pri aplikácii judikatúry, na ktorú krajský súd v napadnutom uznesení poukázal, ale i pri aplikácii ustanovenia § 34 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ právne závery krajského súdu považuje za absolútne nesprávne a nelogické, keďže „... v danom prípade sa nepochybne jedná o rozhodnutie vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorým konajúci súd návrh (navrhovateľov na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a zároveň na určenie, že sťažovateľ spolu s ďalšou žalovanou v konaní sp. zn. 5C/273/2008 nie sú podielovými spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností) zamietol. Zamietnutím návrhu tak súd nepotvrdil existenciu vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] (ako navrhovateľa v I/rade v konaní sp. zn. 5C/273/2008), pričom týmto nemohlo dôjsť ani k zániku tohto práva vo vzťahu k [REDAKOVANÉ], keďže [REDAKOVANÉ] vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v skutočnosti nikdy nesvedčalo. Uvedeným rozsudkom Okresného súdu Pezinok zároveň nebol preukázaný opak vo vzťahu k vlastníckemu právu sťažovateľa, na základe čoho mu aj

naďalej jednoznačne svedčí vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Okresný súd Pezinok tak právoplatne vyriešil vlastnícky spor medzi [REDAKOVANÉ] a sťažovateľom týkajúci sa predmetných nehnuteľností a ustálil, kto je a kto nie je skutočným vlastníkom daných nehnuteľností.“

Sťažovateľ rovnako namieta i arbitrárnosť postupu krajského súdu vo vzťahu k jeho argumentácii týkajúcej sa potreby aplikácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 1074/98 z 27. októbra 1999, pretože krajský súd z dôvodu aplikácie ustanovenia § 157 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dospel k záveru, že výrok rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 273/2008 z 13. mája 2013 nemožno posudzovať v súvislosti s odôvodnením.

S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu považuje sťažovateľ odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu rovnako za „*nekoherentné*“ a zjavne neodôvodnené. Zastáva názor, že z napadnutého uznesenia krajského súdu zároveň vyplýva taká aplikácia príslušných všeobecne záväzných predpisov, ktorá popiera ich podstatu a zmysel.

4. Na základe už uvedenej argumentácie preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/151/2014-43 zo dňa 20. 5. 2015 porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/151/2014-43 zo dňa 20. 5. 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť [REDAKOVANÉ] v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Ing. Ivana Bojnu do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. *O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).*

8. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom (bod 1) uznesením krajského súdu č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015.

II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Sťažovateľ predovšetkým namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

V zmysle čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

11. Z obsahu sťažnosti možno vyvodíť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vydaním napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu v zásade z dôvodov uvedených v bode 3.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo

následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a listiny (resp. dohovoru).

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol návrh sťažovateľa v rámci konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

«Nečinnosť je v podstate pasivita správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť sa najčastejšie prejavuje v opomenutí predpísaných úkonov (vykonávanie úkonov bez vedomia účastníkov, opomenutie predvolať účastníka) alebo v zbytočných prietahoch (v nerobení žiadnych úkonov) pri postupe správneho orgánu, ale môže sa prejaviť aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a pod. Nečinnosť správneho orgánu je považovaná za postup. V základnom chápaní sa táto nečinnosť spája s nedodržaním procesných lehôt, ktoré ustanovujú administratívne procesné normy na rozhodnutie vo veci. Tieto lehoty sa môžu predĺžiť, o čom musí byť účastník vyrozumiený, ale toto vyrozumienie je opatrením poriadkovej povahy, ktoré na nečinnosť správneho orgánu nemá zásadnejší vplyv...»

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 29. 10. 2013 bola odporcovi doručená žiadosť navrhovateľa o zosúladenie informácií katastra nehnuteľností s platným právnym stavom (výmaz poznámok duplicitného vlastníctva) z dôvodu skončenia konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5C/273/2008, predmetom ktorého bola určovacia žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Odporca listom zo dňa 11. 12. 2013 oznámil navrhovateľovi, že k žiadosti je potrebné doložiť rozhodnutie vo veci samej o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Listom zo dňa 24. 02. 2014 odporca opätovne oznámil navrhovateľovi, že k zápisu výmazu

poznámky je potrebné buď predložiť rozhodnutie súdu vo veci samej o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam alebo dohodu o urovaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v Bratislave v prejednávanej veci nezistil také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že by bol odporca nečinný v konaní vedenom pod sp. zn. Z 3318/2013. Odporca postupoval v súlade so zákonom, keď navrhovateľovi listom zo dňa 11. 12. 2013 v lehote 60 dní odo dňa doručenia jeho žiadosti o zosúladenie informácií katastra nehnuteľností s platným právnym stavom oznámil, že k zápisu výmazu poznámky – duplicitné vlastníctvo je potrebné doložiť rozhodnutie vo veci samej o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, keďže rozsudok predložený navrhovateľom dňa 29. 10. 2013 nepovažoval za listinu nepochybne preukazujúcu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Uvedenú skutočnosť mu odporca opakovane oznámil listom zo dňa 24. 02. 2014 a tiež ho oboznámil so spôsobom odstránenia prekážky k vykonaniu zápisu výmazu poznámky.

Z ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 31/2011 zo dňa 06. 12. 2012) vyplýva, že zápisy vlastníctva k nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností sa vykonávajú na základe listiny, ktorá nepochybne preukazuje vlastnícke právo. Preto sa v občianskom súdnom konaní žalobcovia často domáhajú iba určenia svojho vlastníckeho práva k určitej nehnuteľnosti (§ 80 písm. c) O. s. p.). Určovací výrok rozsudku súdu spravidla nahrádza listinu, ktorá môže byť podkladom pre zápis zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností a okrem toho žalobca môže preukazovať toto svoje právo aj na iné účely. V tejto súvislosti však treba zdôrazniť, že takýto určovací rozsudok nemá všeobecnú záväznosť, pretože z § 159 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že je len rozhodnutím, ktorým bola sporná otázka vyriešená vo vzťahu k účastníkom konania.

Nevykonanie zápisu výmazu poznámky odporcom nemožno považovať za nečinnosť, nakoľko mu nebola doručená verejná listina ani iná listina spôsobilá na vykonanie zápisu výmazu poznámky. V danej veci nie je možné opierať sa o rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/273/2008-315 zo dňa 13. 05. 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/273/2008-322 zo dňa 02. 07. 2013 v právnej veci navrhovateľov... o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorý vo výroku návrh na určenie vlastníckeho práva iba zamietol. Týmto rozhodnutím súdu nedošlo ani k vzniku, ani k zmene, ani k zániku práv k nehnuteľnostiam a to s poukazom na § 34 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. z dôvodu

nesplnenia podmienky, aby na základe takéhoto výroku rozsudku došlo k zápisu záznamom akýchkoľvek práv k sporným nehnuteľnostiam.

Pokiaľ ide o judikatúru Najvyššieho súdu ČR, na ktorú poukazoval navrhovateľ, súd sa stotožňuje s tvrdením vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 33Cdo 1074/98, v zmysle ktorého v prípade zamietavého rozsudku súdu o návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je nutné výrok rozsudku posudzovať v súvislosti s jeho odôvodnením, avšak v prejednávanej veci práve z dôvodu aplikácie ustanovenia § 157 ods. 3 O. s. p. nemožno výrok rozsudku Okresného súdu Pezinok posudzovať v súvislosti s odôvodnením. Uvedený výrok rozsudku nerozhoduje o určení vlastníckeho práva, nezakladá vlastnícke právo navrhovateľa a nerieši spor účastníkov konania o určenie vlastníckeho práva. Nie je z neho zrejmé, komu svedčí alebo nesvedčí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

Rozhodovanie vlastníckych sporov, o ktoré sa pri zápise duplicitného vlastníctva v katastri nehnuteľností jedná, patrí do výlučnej pôsobnosti (občianskoprávných) súdov v zmysle § 7 ods. 1 a § 80 písm. c) O. s. p. To však neznamená, že tento vlastnícky spor by nemohol byť dotknutými stranami vyriešený aj dohodou (§ 36a zákona č. 162/1995 Z. z.). Navrhovateľovi nič nebránilo uzavrieť dohodu o urovnaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, čím by vyriešil spornosť či akúkoľvek pochybnosť o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam a odporca by bol povinný na jej základe vykonať zápis výmazu poznámky v zákonom stanovenej lehote podľa § 43 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/1995 Z. z.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave návrh navrhovateľa v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy v zmysle § 250t ods. 4 veta posledná O. s. p. ako nedôvodný zamietol.»

15. Napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa návrhom sťažovateľa na konanie proti nečinnosti Okresného úradu Pezinok (ktorým sa sťažovateľ domáhal vydania uznesenia, ktorým by krajský súd uložil Okresnému úradu Pezinok povinnosť konať vo veci výmazu poznámky z [REDAKOVANÉ] a z [REDAKOVANÉ] vedených pre katastrálne územie Svätý Jur, č. k. Z 3318/2013 a rozhodnúť v lehote 30 dní) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozhodnutia krajského súdu č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových

postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Na podporu správnosti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd v závere poznamenáva, že právne relevantným predmetom rozhodovania krajského súdu v predmetnej veci bolo iba ustáliť prípadnú nečinnosť správneho orgánu, a nie vecne rozhodovať o vlastníctve sporných pozemkov tak, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, pretože táto otázka spadá do právomoci všeobecných súdov v inom type súdneho konania.

S ohľadom na uvedené sa preto ústavný prieskum napadnutého uznesenia držal výlučne nastolených medzí rozhodnutia krajského súdu č. k. 2 S 151/2014-43 z 20. mája 2015 v rámci správneho súdnictva a ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, ak napadnutým uznesením návrh sťažovateľa zamietol.

Podľa názoru ústavného súdu skutkové zistenie krajského súdu a jeho právny názor o tom, že v ním preskúvanom správnom konaní nedošlo k nečinnosti v danej veci, je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a dostatočne, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. Krajský súd na všetky zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, pričom podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom

krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

II.B K namietanému porušeniu čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu

20. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného *práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu.*

21. Pretože sťažovateľ namietajúci tiež porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu tieto porušenia oprel o dôvody v podstate identické s tými, ktoré uviedol v súvislosti s namietanými porušeniami čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (časť II.A odôvodnenia), bolo potrebné odmietnuť sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2015